

MAKKAI ÁDÁM

Kutyapest

Hát itthon volnék újra Budapesten,
 s így, mint a ló a régi rét körül
 lóto-futó tevékenységbe kezdtem,
 egy napba tíz találka tömörül.
 „Hogy bírod”? – kérdi fáradt feleségem –,
 „én negyven fokon majd felrobbanok...”
 Panasza okát bár bőrömön érzem,
 bénít az okozat, s feldob az ok.
 Elszöktem volna, fel a régi várba –
 odáig még ugyanúgy fölmegek
 gyalog –, gondoltam dőrén. Ám a járda
 okádék és kutyahúgy-ömlenyek
 torz rajzain sodort a néma táncba,
 mint mikor gyerkőc kréta-rajzra lép,
 szédülve nyögtem: „Város, menj a francba!”
 és nem értettem sehogy, semmiképp,
 hogy undor és honvágy miként keverhet
 boszorkány-koktétl, könny-öklendezőt,
 melyben a múlt a jelenre ügyeltet
 kínozva a távolról érkezőt.
 A taxi drága. Tovább kutyagolni!
 – Kálvin tér, Bródy Sándor, Nagykörút –
 házak falán próbálom szimatolni,
 melyik mutatja még a háborút.
Mind azt mutatja! Nem a Dunakorzó
 szállodáiból állsz, Ó Kutyapest,
 az új gazdagok népe dúvad, orzó,
 birtokát óvni egy *‘se’ kába, rest...*
 Kosdon és Dunakeszin él rokonság,
 régi barát – itt szabad a kutya –
 nincs aszfalt s járda –, hogy azt lefossák,
 termőföldbe folyik meleg húgya.
 A szomszédságban megint háborúznak,
 Kosovo mintha vak ‘kosz-óvó’ lenne,
 üzenem a nem-elég-döglött Grúznak,
 „Sztálin, hát élsz?!... Hogy a rossz megenne!”

Budapest – Chicago, 2004